

Уникна и се услуша.
Нийде се нищо не види,
Нищо отъ нийде не чува;
Само звездитѣ надъ нея
Изново на сводъ небесенъ
Ясно блещѣха, трептѣха.
Бойка се жално нажали,
Отъ очи сълзи порони,
Тръгна, назадъ се повърна.
Две стѣпки Бойка престѣпи
Застана, пакъ се услуша —
Стѣпки се чуха на дѣсно —
Стѣпки на Бойка познати;
Знайно си лице идѣше: —
Младъ Стоянъ, млада войвода,
Бойкинъ ми драги годеникъ.
Годеникъ, вѣренъ любовникъ.
Срещна го Бойка, посрещна —
Весела вече, засмѣна —
И му благатко продума:
„Видишъ ли, драгий, чакамъ те!“
— Бойке ле, мила байнова!
Прошка за дет' се забавихъ:
Снощи си късно получихъ
Писмо отъ наш'я войвода:
Скоро по-скоро да стана,
Вѣрна дружина да собирамъ,
Горе въ Балкана да ида, —
Прѣкопа гърци минали,
В' наш'тѣ предѣли навлѣзли,
Пакости правятъ кървави:
Де кого сварятъ, убиватъ,
Градове палятъ и грабятъ,
А села плѣнятъ и каратъ,
И вървятъ напредъ, и идатъ —
Днеска сж, утре при нази. . .
Мене ми писмо поръчва:
Презъ гора пжтя да хвана,
Горе задъ гърци да ида,
Заднината имъ да хвана.
Нѣмахъ азъ време да дойда;